



Arrest

nr. 182 396 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, Pashtoun van origine, en afkomstig uit het dorp Nakai, tehsil Bara, gelegen in Khyber Agency in de Federally Administered Tribal Areas (FATA). U bent gehuwd en hebt twee kinderen. In 2007 kwam uw regio onder controle van de militante organisatie Lashkar-e-Islam onder leiding van Mangal Bagh. Talibanleden kwamen naar uw dorp en kondigden aan dat ze van elke familie een vrijwilliger wilden. Als de familie weigerde, moesten ze een bepaalde geldsom betalen. Uw familie en de dorpsoudsten besloten dat u moest meegaan. Samen met verschillende andere dorpsgenoten kreeg u gedurende twee maanden een militaire training in een talibankamp. Daarna werkte u voor de taliban in verschillende centra in uw regio. Soms keerde u terug naar uw dorp om uw familie te bezoeken. In mei of juni 2009 deed het Pakistaanse leger een inval

in uw dorp op zoek naar talibanleden. Ze hadden een informant bij zich die hen aanwees in welke huizen talibanleden woonden. Uw vader en enkele anderen uit het dorp werden gearresteerd en gedurende vijftien dagen vastgehouden in het politiekantoor van de tehsil Bara. Door tussenkomst van de dorpsoudsten werd uw vader op borg vrijgelaten op voorwaarde dat hij zijn zoon zou aangeven. Toen u korte tijd later terugkeerde naar uw dorp, bracht uw vader u ervan op de hoogte dat de autoriteiten naar u op zoek waren. Uw vader ontving ook nog een dreigbrief van Lashkar-e-Islam dat u zich moest aanmelden in hun centrum in Grugrena. Daarop vertrok u naar de bergen waar u zich gedurende een drietal dagen verborgen hield. U besloot het land te verlaten. In juni 2009 vertrok u naar Afghanistan. Vandaaruit reisde u via Iran en Turkije naar Griekenland waar u ongeveer twee jaar verbleven hebt. In mei 2011 reisde u naar België waar u op 27 mei 2011 bent aangekomen. U vroeg asiel aan op 30 mei 2011. Na uw vertrek vernam u dat uw neef, Saidullah, in 2010 werd gedood door militairen. U vernam eveneens dat uw vader nog lastiggevallen werd door talibanleden. Ze dwongen hem om voor hen water te gaan halen als straf omdat u het land ontvlucht bent.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten voor: een attest van woonst, een document van borgstelling, een dreigbrief van de Lashkar-e-Islam, foto's van uzelf en van uw neef Saidullah, en enkele brieven van de dienst Tracing van het Rode Kruis.

B. Motivering

Uit uw verklaringen, afgelegd voor het Commissariaat-generaal, blijkt dat u uw land van herkomst zou hebben verlaten nadat u gedwongen gerekruteerd zou zijn door de door militante organisatie Lashkar-e-Islam (hierna LI). Omwille hiervan zou u gevisieerd worden door de Pakistaanse autoriteiten. Omwille van uw vlucht zou u eveneens gevisieerd worden door LI. (CGVS 1 d.d.10/04/2014, p.6, 9, 11; CGVS 2 d.d.02/07/2014, p.3, 4, 5, 8, 11)

Het Commissariaat-generaal nam inzake uw asielaanvraag een eerste beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 16 december 2014. Er werd geoordeeld dat u niet aannemelijk maakte dat u in de periode 2007-2009 bij LI betrokken zou zijn geweest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') ging niet akkoord met deze beoordeling en besloot in zijn arrest van 27 mei 2015 tot de vernietiging van de beslissing van het Commissariaat-generaal. De Raad oordeelde dat er niet kon worden volgehouden dat uw verklaringen aangaande uw verblijf bij LI beperkt waren tot erg algemene en summiere verklaringen; en dat uw verklaringen niet in strijd waren met de algemene informatie. De Raad besloot dan ook dat wat betreft uw verblijf bij LI in de periode 2007-2009 prima facie het voordeel van de twijfel kon worden verleend. Omdat de Raad van oordeel was dat het administratief dossier onvoldoende informatie bevatte om uitspraken te doen over een eventuele uitsluiting van de internationale bescherming, noch over een eventueel vestigingsalternatief, werd de beslissing van het Commissariaat-generaal vernietigd.

Niet tegenstaande het arrest van de Raad d.d.27/05/2015 waarin besloten werd tot de vernietiging van de beslissing van het Commissariaat-generaal d.d.16/12/2014 en waarin gesteld werd dat u prima facie het voordeel van de twijfel kon worden verleend betreffende uw activiteiten bij LI in de periode 2007-2009, dient na bijkomend grondig onderzoek – er werd, gezien de opmerkingen van de Raad, een bijkomend gehoor georganiseerd – alsnog besloten te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u voorgehouden vervolgingsrelaas.

Na grondig onderzoek van het geheel van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal na het laatste gehoor, dient immers te worden vastgesteld dat uw verklaringen op een aantal belangrijke punten inconsistent zijn.

Een eerste belangrijk punt betreft het trainingskamp naar waar u zou zijn gestuurd nadat u was ingelijfd door LI in 2007. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat een zekere Tayyub de leiding had over dit kamp. U maakte geen melding van andere personen die de leiding over dit kamp zouden hebben gehad. (CGVS 1, p.7) Later verklaarde u dan weer dat er in feite drie amirs waren die aan het hoofd stonden van het trainingskamp: Tayub, Misri en Gulbad. (CGVS 3 d.d.15/07/2015, p.9) Geconfronteerd met uw aanvankelijke verklaringen, bleef u er in eerste instantie bij dat er drie amirs waren. Direct erna stelde u dan weer dat de drie door u genoemde amirs niet de verantwoordelijken van het kamp waren, maar enkel voor de training instonden. Toen u daarop gevraagd werd wie er dan wel de leiding had van het kamp, verklaarde u opnieuw dat het de drie door u genoemde amirs waren. U verduidelijkte hierbij dat een 'amir' de leidinggevende is. (CGVS 3, p.14) U kon uw stelling uit het eerste gehoor niet verklaren. (CGVS 3, p.15) Dergelijke inconsistente verklaringen kunnen de aanvankelijk vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins opheffen.

Ook over de personen van wie u training kreeg, waren uw verklaringen tegenstrijdig. Aanvankelijk stelde u dat u onder andere training kreeg van Gul Qayyum, Said Qayyum, Shahid, Wahid en Suhail. (CGVS 1, p.7) Tijdens het laatste gehoor verklaarde u dan weer dat u enkel training kreeg van de eerder genoemde drie amirs. U ontkende uitdrukkelijk training te hebben gehad van andere personen. (CGVS 3, p.13) Toen u daarop werd tegengeworpen dat u in een eerder gehoor ook nog een aantal andere namen had vermeld van trainers, stelde u dat deze personen al training hadden gekregen en "bij [jullie] waren". Gevraagd of ze u dan ook training gaven, bevestigde u dit niet. U stelde enkel dat zij verantwoordelijk waren voor het "beheer" van het kamp. (CGVS 3, p.13) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid niet op.

Verder waren ook uw verklaringen over de infrastructuur van het kamp tegenstrijdig. Zij vooreerst opgemerkt dat u voor dit kamp verschillende namen gebruikte: Soperi, Mamani (CGVS 1, p.6) en Zawa (CGVS 3, p.3). U gaf echter uitdrukkelijk aan dat het hier om één en dezelfde plaats ging (CGVS 3, p.9, 13) en dat uw hele training in dit gebied plaatsvond (CGVS 3, p.12). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat er in Mamani enkel zwarte tenten waren. (CGVS 1, p.6) Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer dat er kleine "kamers", gebouwd van steen, waren. Er waren volgens u geen tenten. (CGVS 3, p.12) Geconfronteerd met uw aanvankelijke verklaringen, bleef u erbij dat er geen tenten waren en benadrukte dat die zichtbaar zouden zijn geweest vanuit de lucht. (CGVS 3, p.14) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid niet op.

Ten slotte waren ook uw verklaringen over uw activiteiten in het trainingskamp niet consistent. Tijdens het eerste gehoor, op een moment dat u bevraagd werd over dit trainingskamp – uw activiteiten na de training kwamen pas later in het gehoor aan bod (CGVS 1, p.8 e.v.) – en u de vraag werd gesteld om concreet uit te leggen wat u moest doen, gaf u aan dat u voedsel en munitie moest brengen, soms naar verafgelegen posten. U gaf opmerkelijk genoeg zelfs aan dat jullie geen training nodig hadden. (CGVS 1, p.7) Tijdens het laatste gehoor werd u gevraagd of u enkel training kreeg in het trainingskamp, of ook al andere taken diende uit te voeren. Op deze vraag antwoordde u uitdrukkelijk dat u enkel training kreeg. (CGVS 3, p.12)

Naast tegenstrijdigheden aangaande uw periode in het trainingskamp, werden er ook ernstige inconsistenties vastgesteld met betrekking tot uw activiteiten nadat u dat kamp had verlaten, en in 'normale' dienst was van LI.

Toen u tijdens het eerste gehoor werd gevraagd of u ooit betrokken raakte in gevechten of gewapende conflicten – u had eerder al aangegeven dat LI vocht tegen een andere militante groepering, Ansar ul-Islam (CGVS 1, p.7) – antwoordde u dat u zelf niet deelnam aan gevechten maar wel naar een front in de regio Derper was gestuurd, waar de strijdende partijen elkaar vanop grote afstand met zware wapens beschoten. (CGVS 1, p.8) Ook tijdens het tweede gehoor ontkende u dat u actief had deelgenomen aan gevechten (CGVS 2, p.9) en stelde u, toen u in algemene zin werd gevraagd wat voor taken u deed bij de Taliban, enkel dat u in bunkers moest blijven of voorraden moest leveren aan moeilijk bereikbare posten (CGVS 2, p.9). Dit valt geenszins te rijmen met uw verklaringen in het kader van uw derde gehoor. Hoewel u ook toen nog in eerste instantie beweerde dat u enkel logistiek werk verrichtte (eten koken, voorraden leveren) of een kamp bewaakte, verklaarde u even later dan weer dat u enkele keren met een groep van LI mee ging om dorpen aan te vallen. Eén van deze aanvallen zou uitgevoerd zijn op een dorp waar Pir families woonden. Hierbij zouden volgens u ongeveer twintig mensen gedood zijn. U voegde hieraan toe: "De persoon voor wie **we** dat dorp aanvielen, kon vluchten." Ook vermeldde u een voorval waarbij u met een groep mee moest gaan voor een aanval in Afghanistan. Gevraagd wat uw taak hierbij zou zijn, gaf u aan dat u moest meedoen aan deze aanval. (CGVS 3, p.22-23) Hieruit kan niet anders dan besloten worden dat u wel degelijk deelgenomen zou hebben aan gewapende acties, waarbij zelfs burgers zouden zijn gevisieerd. Deze door u aangehaalde voorbeelden gaan lijnrecht in tegen uw eerdere ontkenning dat u ooit op een of andere manier had moeten helpen bij een aanval op een dorp, kidnapping of terroristische aanval (CGVS 3, p.22), uw ontkenning dat u ooit ooggetuige was geweest van een aanval op een dorp (CGVS 3, p.21), en uw ontkenning tijdens eerdere gehoren dat u actief had deelgenomen aan gewapende acties (supra).

De hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, zijnde uw periode in een trainingskamp alsook de activiteiten waarbij u betrokken zou zijn geweest terwijl u in dienst was van LI.

Bovendien bevatten uw verklaringen tijdens uw opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid met betrekking tot de dreigbrief van LI waardoor de

geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vader deze dreigbrief pas na uw vertrek uit het land ontvangen had (CGVS 1, p. 5, 12). In uw tweede gehoor stelde u echter in strijd met uw eerdere verklaringen dat hij deze brief al ontvangen had op het moment dat u nog in het land verbleef. U legde uit dat uw vader u over deze dreigbrief inlichtte voor u het land verliet. (CGVS 2, p. 6-7). Ook tijdens het derde gehoor bleef u bij deze laatste versie. (CGVS 3, p.18) Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen kon u hiervoor geen uitleg verschaffen. U bleef louter bij uw laatste versie van de feiten (CGVS 2, p. 7), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt.

Deze tegenstrijdigheid tast tevens in ernstige mate de bewijswaarde van de door u neergelegde dreigbrief aan. De bewijswaarde van een dergelijk document is bovendien sowieso al zeer relatief omdat het niet afkomstig is van een officiële instantie en het door om het even wie opgesteld kan worden. Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat deze brief in het Urdu geschreven werd en dat er voor de datering gebruik werd gemaakt van de Westerse tijdrekening. Het is weinig aannemelijk dat een dergelijke streng Islamitische en hoofdzakelijk Pashtoun organisatie als LI zich zouden bedienen van de taal en kalender van de overheid waartegen ze zich afzetten.

Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vader bij zijn vrijlating van de autoriteiten een document ontving waarin vermeld stond dat zijn vrijlating verbonden was aan een "garantie" dat u moest stoppen met werken bij de Taliban en uw vader zou helpen bij uw arrestatie. Het zou deze brief zijn die u neerlegde in het kader van uw asielaanvraag. (CGVS 1, p.10) Ook in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die ingevuld werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u melding van een document met een gelijkaardige inhoud (Vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 06/06/2011, p. 3, vraag 3.5). Uit lezing van het door u voorgelegde document van borgstelling is echter gebleken dat er, in tegenstelling tot wat u beweerde, enkel in geschreven staat dat uw vader niet zonder toestemming van de autoriteiten het gebied mag verlaten. Er staat niet in dat hij moet meewerken aan uw arrestatie, noch wordt er op enige andere wijze naar u verwezen. Toen u tijdens uw tweede gehoor geconfronteerd werd met de vaststelling dat er in deze brief niet gesteld wordt dat uw vader informatie over u moet doorgeven, stelde u opeens niet te weten wat er in het document staat, omdat u het niet kan lezen (CGVS 2, p. 8). Deze verklaring overtuigt niet. Immers, toen u tijdens het eerste gehoor expliciet gevraagd was naar de inhoud van de brief, stelde u geenszins dat u hier niet van op de hoogte bent, noch vermeldde u dat u de inhoud niet kende omdat u niet zou kunnen lezen. (CGVS 1, p.5) Bovendien dienen er ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaring als zou u niet kunnen lezen. Immers, daar waar u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u slechts tien dagen naar school ging (CGVS 2, p.2), verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u vier jaar lagere school hebt gevolgd. (Vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 06/06/2011, p. 1, vraag 2.10) Hiermee geconfronteerd, bleef u erbij dat u slechts tien dagen naar school was geweest (CGVS 2, p.2). Dit verklaart echter nog steeds niet uw aanvankelijke verklaringen. Hierdoor kan er niet langer zonder meer geloof gehecht worden aan uw vermeende analfabetisme. Wat er ook van zij, gelet op het belang van dit document ter staving van uw aangehaalde vervolgingsfeiten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud ervan of, indien u zelf niet bij machte zou zijn om het document te lezen, toch minstens pogingen zou ondernomen hebben om hiervan op een of andere manier kennis te nemen. De bovenstaande vaststellingen staven verder de beoordeling dat uw asielverklaringen niet geloofwaardig zijn.

Voorts dient te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd aangaande corruptie in de Pakistaanse maatschappij. Uit voormelde informatie blijkt dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politielui, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document bovendien geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verreikende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt. De corruptie beperkt zich evenwel niet tot het staatsapparaat. Ook in de private sector komt corruptie veelvuldig voor. Uit de informatie blijkt dat valse berichtgeving in de pers niet ongebruikelijk is in Pakistan. Gelet op de voorgaande informatie is de objectieve bewijswaarde van het door u neergelegde document van borgstelling dan ook zeer relatief te noemen. Gelet op het voorgaande kan deze brief de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielverklaringen geenszins herstellen.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen en conclusie niet wijzigen. Het attest van woonst bevat enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. De foto's waarop u te zien bent en die volgens uw verklaringen genomen werden in een talibankamp (CGVS 1, p.4, 5), kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven. Dergelijke foto's kunnen eenvoudig in scene gezet worden. Er is dan ook geen enkele garantie dat ze genomen zijn in de door u geschetste context. De foto's van uw neef Saidullah kunnen uw asielrelaas ook niet staven, aangezien u zelf verklaarde dat zijn dood geen verband houdt met uw persoonlijke vervolgingsproblemen. U stelde dat uw neef niets te maken had met de taliban en gedood werd door Pakistaanse militairen toen hij uit angst voor hen weggelopen was (CGVS 1, p. 5, 6). De brieven van de dienst Tracing van het Rode Kruis tonen enkel aan dat u vanuit België tracht om uw familieleden in Pakistan terug te vinden nadat door de onstabiele en onveilige situatie het telefonisch contact met hen verbroken was, maar deze documenten bevatten verder geen informatie die uw beweerde vervolgingsfeiten kan staven.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten zoals ze door u voorgesteld werden en ontzegt u de Belgische asielinstanties de mogelijkheid om een accuraat beeld te schetsen van uw persoonlijke situatie en voorgeschiedenis. Er kan in uw hoofde dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal

burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van de sjiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten geïdoleerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde geweldddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de geweldddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de geweldddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazaraminderheid in Quetta geïdoleerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en

sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Vooreerst verklaarde u immers zelf dat u, in het geval u geen problemen zou kennen met de autoriteiten noch met LI, om het even waar in Pakistan zou kunnen gaan wonen. (CGVS 2, p.3) Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, een gezonde 32-jarige man, afkomstig bent uit een landbouwersfamilie die eigen gronden bezat en kon leven van de opbrengst ervan. Daarnaast hebt u ook werkervaring opgedaan in de winkel van uw oom (CGVS 2, p. 3). U stelde weliswaar dat u niet geschoold bent en enkel Pashtou spreekt, maar zoals eerder reeds werd opgemerkt, wordt de geloofwaardigheid van deze verklaringen ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen.

Gezien bovenstaande vaststellingen aangaande uw persoonlijke situatie en gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met de autoriteiten en met de taliban, zijn er in uw geval geen redenen waarom u niet in grote steden als Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen, afgelegd voor het Commissariaat-generaal, blijkt dat u uw land van herkomst zou hebben verlaten nadat u gedwongen gerekruteerd zou zijn door de door militante organisatie Lashkar-e-Islam (hierna LI). Omwille hiervan zou u geviseerd worden door de Pakistaanse autoriteiten. Omwille van uw vlucht zou u eveneens geviseerd worden door LI. (CGVS 1 d.d.10/04/2014, p.6, 9, 11; CGVS 2 d.d.02/07/2014, p.3, 4, 5, 8, 11)

Het Commissariaat-generaal nam inzake uw asielaanvraag een eerste beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 16 december 2014. Er werd geoordeeld dat u niet aannemelijk maakte dat u in de periode 2007-2009 bij LI betrokken zou zijn geweest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna ‘de Raad’) ging niet akkoord met deze beoordeling en besloot in zijn arrest van 27 mei 2015 tot de vernietiging van de beslissing van het Commissariaat-generaal. De Raad oordeelde dat er niet kon worden volgehouden dat uw verklaringen aangaande uw verblijf bij LI beperkt waren tot erg algemene en summiere verklaringen; en dat uw verklaringen niet in strijd waren met de algemene informatie. De Raad besloot dan ook dat wat betreft uw verblijf bij LI in de periode 2007-2009 prima facie het voordeel van de twijfel kon worden verleend. Omdat de Raad van oordeel was dat het administratief dossier onvoldoende informatie bevatte om uitspraken te doen over een eventuele uitsluiting van de internationale bescherming, noch over een eventueel vestigingsalternatief, werd de beslissing van het Commissariaat-generaal vernietigd.

Niet tegenstaande het arrest van de Raad d.d.27/05/2015 waarin besloten werd tot de vernietiging van de beslissing van het Commissariaat-generaal d.d.16/12/2014 en waarin gesteld werd dat u prima facie het voordeel van de twijfel kon worden verleend betreffende uw activiteiten bij LI in de periode 2007-2009, dient na bijkomend grondig onderzoek – er werd, gezien de opmerkingen van de Raad, een bijkomend gehoor georganiseerd – alsnog besloten te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u voorgehouden vervolgingsrelaas.

Na grondig onderzoek van het geheel van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal na het laatste gehoor, dient immers te worden vastgesteld dat uw verklaringen op een aantal belangrijke punten inconsistent zijn.

Een eerste belangrijk punt betreft het trainingskamp naar waar u zou zijn gestuurd nadat u was ingelijfd door LI in 2007. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat een zekere Tayyub de leiding had over dit kamp. U maakte geen melding van andere personen die de leiding over dit kamp zouden hebben gehad. (CGVS 1, p.7) Later verklaarde u dan weer dat er in feite drie amirs waren die aan het hoofd stonden van het trainingskamp: Tayub, Misri en Gulbad. (CGVS 3 d.d.15/07/2015, p.9) Geconfronteerd met uw aanvankelijke verklaringen, bleef u er in eerste instantie bij dat er drie amirs waren. Direct erna stelde u dan weer dat de drie door u genoemde amirs niet de verantwoordelijken van het kamp waren, maar enkel voor de training instonden. Toen u daarop gevraagd werd wie er dan wel de leiding had van het kamp, verklaarde u opnieuw dat het de drie door u genoemde amirs waren. U verduidelikte hierbij dat een ‘amir’ de leidinggevende is. (CGVS 3, p.14) U kon uw stelling uit het eerste gehoor niet verklaren. (CGVS 3, p.15) Dergelijke inconsistente verklaringen kunnen de aanvankelijk vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins opheffen.

Ook over de personen van wie u training kreeg, waren uw verklaringen tegenstrijdig. Aanvankelijk stelde u dat u onder andere training kreeg van Gul Qayyum, Said Qayyum, Shahid, Wahid en Suhail. (CGVS 1, p.7) Tijdens het laatste gehoor verklaarde u dan weer dat u enkel training kreeg van de eerder genoemde drie amirs. U ontkende uitdrukkelijk training te hebben gehad van andere personen. (CGVS 3, p.13) Toen u daarop werd tegengeworpen dat u in een eerder gehoor ook nog een aantal andere namen had vermeld van trainers, stelde u dat deze personen al training hadden gekregen en “bij [jullie]

waren". Gevraagd of ze u dan ook training gaven, bevestigde u dit niet. U stelde enkel dat zij verantwoordelijk waren voor het "beheer" van het kamp. (CGVS 3, p.13) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid niet op.

Verder waren ook uw verklaringen over de infrastructuur van het kamp tegenstrijdig. Zij vooreerst opgemerkt dat u voor dit kamp verschillende namen gebruikte: Soperi, Mamani (CGVS 1, p.6) en Zawa (CGVS 3, p.3). U gaf echter uitdrukkelijk aan dat het hier om één en dezelfde plaats ging (CGVS 3, p.9, 13) en dat uw hele training in dit gebied plaatsvond (CGVS 3, p.12). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat er in Mamani enkel zwarte tenten waren. (CGVS 1, p.6) Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer dat er kleine "kamers", gebouwd van steen, waren. Er waren volgens u geen tenten. (CGVS 3, p.12) Geconfronteerd met uw aanvankelijke verklaringen, bleef u erbij dat er geen tenten waren en benadrukte dat die zichtbaar zouden zijn geweest vanuit de lucht. (CGVS 3, p.14) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid niet op.

Ten slotte waren ook uw verklaringen over uw activiteiten in het trainingskamp niet consistent. Tijdens het eerste gehoor, op een moment dat u bevraagd werd over dit trainingskamp – uw activiteiten na de training kwamen pas later in het gehoor aan bod (CGVS 1, p.8 e.v.) – en u de vraag werd gesteld om concreet uit te leggen wat u moest doen, gaf u aan dat u voedsel en munitie moest brengen, soms naar verafgelegen posten. U gaf opmerkelijk genoeg zelfs aan dat jullie geen training nodig hadden. (CGVS 1, p.7) Tijdens het laatste gehoor werd u gevraagd of u enkel training kreeg in het trainingskamp, of ook al andere taken diende uit te voeren. Op deze vraag antwoordde u uitdrukkelijk dat u enkel training kreeg. (CGVS 3, p.12)

Naast tegenstrijdigheden aangaande uw periode in het trainingskamp, werden er ook ernstige inconsistenties vastgesteld met betrekking tot uw activiteiten nadat u dat kamp had verlaten, en in 'normale' dienst was van LI.

Toen u tijdens het eerste gehoor werd gevraagd of u ooit betrokken raakte in gevechten of gewapende conflicten – u had eerder al aangegeven dat LI vocht tegen een andere militante groepering, Ansar ul-Islam (CGVS 1, p.7) – antwoordde u dat u zelf niet deelnam aan gevechten maar wel naar een front in de regio Derper was gestuurd, waar de strijdende partijen elkaar vanop grote afstand met zware wapens beschooten. (CGVS 1, p.8) Ook tijdens het tweede gehoor ontkende u dat u actief had deelgenomen aan gevechten (CGVS 2, p.9) en stelde u, toen u in algemene zin werd gevraagd wat voor taken u deed bij de Taliban, enkel dat u in bunkers moest blijven of voorraden moest leveren aan moeilijk bereikbare posten (CGVS 2, p.9). Dit valt geenszins te rijmen met uw verklaringen in het kader van uw derde gehoor. Hoewel u ook toen nog in eerste instantie beweerde dat u enkel logistiek werk verrichtte (eten koken, voorraden leveren) of een kamp bewaakte, verklaarde u even later dan weer dat u enkele keren met een groep van LI mee ging om dorpen aan te vallen. Eén van deze aanvallen zou uitgevoerd zijn op een dorp waar Pir families woonden. Hierbij zouden volgens u ongeveer twintig mensen gedood zijn. U voegde hieraan toe: "De persoon voor wie **we** dat dorp aanvielen, kon vluchten." Ook vermeldde u een voorval waarbij u met een groep mee moest gaan voor een aanval in Afghanistan. Gevraagd wat uw taak hierbij zou zijn, gaf u aan dat u moest meedoen aan deze aanval. (CGVS 3, p.22-23) Hieruit kan niet anders dan besloten worden dat u wel degelijk deelgenomen zou hebben aan gewapende acties, waarbij zelfs burgers zouden zijn geviséerd. Deze door u aangehaalde voorbeelden gaan lijnrecht in tegen uw eerdere ontkenning dat u ooit op een of andere manier had moeten helpen bij een aanval op een dorp, kidnapping of terroristische aanval (CGVS 3, p.22), uw ontkenning dat u ooit ooggetuige was geweest van een aanval op een dorp (CGVS 3, p.21), en uw ontkenning tijdens eerdere gehoren dat u actief had deelgenomen aan gewapende acties (supra).

De hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, zijnde uw periode in een trainingskamp alsook de activiteiten waarbij u betrokken zou zijn geweest terwijl u in dienst was van LI.

Bovendien bevatten uw verklaringen tijdens uw opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid met betrekking tot de dreigbrief van LI waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vader deze dreigbrief pas na uw vertrek uit het land ontvangen had (CGVS 1, p. 5, 12). In uw tweede gehoor stelde u echter in strijd met uw eerdere verklaringen dat hij deze brief al ontvangen had op het moment dat u nog in het land verbleef. U legde uit dat uw vader u over deze dreigbrief inlichtte voor u het land verliet. (CGVS 2, p. 6-7). Ook tijdens het derde gehoor bleef u bij deze laatste versie. (CGVS 3, p.18) Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen kon u hiervoor geen uitleg

verschaffen. U bleef louter bij uw laatste versie van de feiten (CGVS 2, p. 7), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt.

Deze tegenstrijdigheid tast tevens in ernstige mate de bewijswaarde van de door u neergelegde dreigbrief aan. De bewijswaarde van een dergelijk document is bovendien sowieso al zeer relatief omdat het niet afkomstig is van een officiële instantie en het door om het even wie opgesteld kan worden. (...) Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vader bij zijn vrijlating van de autoriteiten een document ontving waarin vermeld stond dat zijn vrijlating verbonden was aan een "garantie" dat u moest stoppen met werken bij de Taliban en uw vader zou helpen bij uw arrestatie. Het zou deze brief zijn die u neerlegde in het kader van uw asielaanvraag. (CGVS 1, p.10) Ook in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die ingevuld werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u melding van een document met een gelijkaardige inhoud (Vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 06/06/2011, p. 3, vraag 3.5). Uit lezing van het door u voorgelegde document van borgstelling is echter gebleken dat er, in tegenstelling tot wat u beweerde, enkel in geschreven staat dat uw vader niet zonder toestemming van de autoriteiten het gebied mag verlaten. Er staat niet in dat hij moet meewerken aan uw arrestatie, noch wordt er op enige andere wijze naar u verwezen. Toen u tijdens uw tweede gehoor geconfronteerd werd met de vaststelling dat er in deze brief niet gesteld wordt dat uw vader informatie over u moet doorgeven, stelde u opeens niet te weten wat er in het document staat, omdat u het niet kan lezen (CGVS 2, p. 8). Deze verklaring overtuigt niet. Immers, toen u tijdens het eerste gehoor expliciet gevraagd was naar de inhoud van de brief, stelde u geenszins dat u hier niet van op de hoogte bent, noch vermeldde u dat u de inhoud niet kende omdat u niet zou kunnen lezen. (CGVS 1, p.5) Bovendien dienen er ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaring als zou u niet kunnen lezen. Immers, daar waar u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u slechts tien dagen naar school ging (CGVS 2, p.2), verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u vier jaar lagere school hebt gevolgd. (Vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 06/06/2011, p. 1, vraag 2.10) Hiermee geconfronteerd, bleef u erbij dat u slechts tien dagen naar school was geweest (CGVS 2, p.2). Dit verklaart echter nog steeds niet uw aanvankelijke verklaringen. Hierdoor kan er niet langer zonder meer geloof gehecht worden aan uw vermeende analfabetisme. Wat er ook van zij, gelet op het belang van dit document ter staving van uw aangehaalde vervolgingsfeiten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud ervan of, indien u zelf niet bij machte zou zijn om het document te lezen, toch minstens pogingen zou ondernomen hebben om hiervan op een of andere manier kennis te nemen. De bovenstaande vaststellingen staven verder de beoordeling dat uw asielverklaringen niet geloofwaardig zijn.

Voorts dient te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd aangaande corruptie in de Pakistaanse maatschappij. Uit voormelde informatie blijkt dat corruptie in het Pakistaanse staatsapparaat en de samenleving wijdverspreid is. Het komt frequent voor dat politici, ambtenaren, politielui, gerechtelijk personeel of militairen hun functie voor persoonlijk gewin misbruiken. De beschikbare informatie wijst erop dat tal van uitvoerders van openbare functies vatbaar zijn voor corruptie en documentenfraude begaan. Daar de neutraliteit van functionarissen in vraag gesteld kan worden biedt de authenticiteit van een bepaald attest of document bovendien geen garantie voor de juistheid van de informatie die het bevat. De bewijswaarde van documenten en attesten die door Pakistaanse overheidsinstanties afgeleverd worden, wordt dan ook ondermijnd door de verreikende corruptie die de werking van deze instellingen kenmerkt. De corruptie beperkt zich evenwel niet tot het staatsapparaat. Ook in de private sector komt corruptie veelvuldig voor. Uit de informatie blijkt dat valse berichtgeving in de pers niet ongebruikelijk is in Pakistan. Gelet op de voorgaande informatie is de objectieve bewijswaarde van het door u neergelegde document van borgstelling dan ook zeer relatief te noemen. Gelet op het voorgaande kan deze brief de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielverklaringen geenszins herstellen.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen en conclusie niet wijzigen. Het attest van woonst bevat enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. De foto's waarop u te zien bent en die volgens uw verklaringen genomen werden in een talibankamp (CGVS 1, p.4, 5), kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven. Dergelijke foto's kunnen eenvoudig in scene gezet worden. Er is dan ook geen enkele garantie dat ze genomen zijn in de door u geschetste context. De foto's van uw neef Saidullah kunnen uw asielrelaas ook niet staven, aangezien u zelf verklaarde dat zijn dood geen verband houdt met uw persoonlijke vervolgingsproblemen. U stelde dat uw neef niets te maken had met de taliban en gedood werd door Pakistaanse militairen toen hij uit angst voor hen weggelopen was (CGVS 1, p. 5, 6). De brieven van de dienst Tracing van het Rode Kruis tonen enkel aan dat u vanuit België tracht om uw familieleden

in Pakistan terug te vinden nadat door de onstabiele en onveilige situatie het telefonisch contact met hen verbroken was, maar deze documenten bevatten verder geen informatie die uw beweerde vervolgingsfeiten kan staven.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten zoals ze door u voorgesteld werden en ontzegt u de Belgische asielinstanties de mogelijkheid om een accuraat beeld te schetsen van uw persoonlijke situatie en voorgeschiedenis. Er kan in uw hoofde dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Door te wijzen op het verloop van zeven tot negen jaar tussen het verblijf bij Lashkar-e-Islam (hierna: LI) en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de leidinggevendenden van het trainingskamp, van de personen van wie hij training kreeg, van de infrastructuur van dit kamp en van zijn eigen activiteiten in het kamp, maar ook van zijn eigen activiteiten nadat hij dit kamp verlaten had en al dan niet deelname aan gevechten. De Raad is van mening dat het over aspecten gaat die inherent zijn aan zijn verblijf bij LI. De Raad stelt ook vast dat verzoeker tijdens het derde gehoor wanneer omtrent voormelde aspecten vragen werden gesteld hij onmiddellijk een antwoord gaf en op geen enkel ogenblik aangaf dat hij dit – mogelijks gelet op de tijd die ondertussen verlopen was – niet meer wist.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een individueel authenticiteitsonderzoek in te stellen voor wat betreft het document dat verzoekers vader bij zijn vrijlating ontving, gaat hij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de voormelde gedane vaststellingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Verzoeker gaat overigens voorbij aan de volgende concrete vaststellingen:

“Bovendien bevatten uw verklaringen tijdens uw opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid met betrekking tot de dreigbrief van LI waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd wordt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vader deze dreigbrief pas na uw vertrek uit het land ontvangen had (CGVS 1, p. 5, 12). In uw tweede gehoor stelde u echter in strijd met uw eerdere verklaringen dat hij deze brief al ontvangen had op het moment dat u nog in het land verbleef. U legde uit dat uw vader u over deze dreigbrief inlichtte voor u het land verliet. (CGVS 2, p. 6-7). Ook tijdens het derde gehoor bleef u bij deze laatste versie. (CGVS 3, p.18) Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen kon u hiervoor geen uitleg verschaffen. U bleef louter bij uw laatste versie van de feiten (CGVS 2, p. 7), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt. Deze tegenstrijdigheid tast tevens in ernstige mate de bewijswaarde van de door u neergelegde dreigbrief aan. De bewijswaarde van een dergelijk document is bovendien sowieso al zeer relatief omdat het niet afkomstig is van een officiële instantie en het door om het even wie opgesteld kan worden. (...)

Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vader bij zijn vrijlating van de autoriteiten een document ontving waarin vermeld stond dat zijn vrijlating verbonden was aan een “garantie” dat u moest stoppen met werken bij de Taliban en uw vader zou helpen bij uw arrestatie. Het zou deze brief zijn die u neerlegde in het kader van uw asielaanvraag. (CGVS 1, p.10) Ook in de vragenlijst van het

Commissariaat-generaal die ingevuld werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u melding van een document met een gelijkaardige inhoud (Vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 06/06/2011, p. 3, vraag 3.5). Uit lezing van het door u voorgelegde document van borgstelling is echter gebleken dat er, in tegenstelling tot wat u beweerde, enkel in geschreven staat dat uw vader niet zonder toestemming van de autoriteiten het gebied mag verlaten. Er staat niet in dat hij moet meewerken aan uw arrestatie, noch wordt er op enige andere wijze naar u verwezen. Toen u tijdens uw tweede gehoor geconfronteerd werd met de vaststelling dat er in deze brief niet gesteld wordt dat uw vader informatie over u moet doorgeven, stelde u opeens niet te weten wat er in het document staat, omdat u het niet kan lezen (CGVS 2, p. 8). Deze verklaring overtuigt niet. Immers, toen u tijdens het eerste gehoor expliciet gevraagd was naar de inhoud van de brief, stelde u geenszins dat u hier niet van op de hoogte bent, noch vermeldde u dat u de inhoud niet kende omdat u niet zou kunnen lezen. (CGVS 1, p.5) Bovendien dienen er ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaring als zou u niet kunnen lezen. Immers, daar waar u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u slechts tien dagen naar school ging (CGVS 2, p.2), verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u vier jaar lagere school hebt gevolgd. (Vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 06/06/2011, p. 1, vraag 2.10) Hiermee geconfronteerd, bleef u erbij dat u slechts tien dagen naar school was geweest (CGVS 2, p.2). Dit verklaart echter nog steeds niet uw aanvankelijke verklaringen. Hierdoor kan er niet langer zonder meer geloof gehecht worden aan uw vermeende analfabetisme. Wat er ook van zij, gelet op het belang van dit document ter staving van uw aangehaalde vervolgingsfeiten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud ervan of, indien u zelf niet bij machte zou zijn om het document te lezen, toch minstens pogingen zou ondernomen hebben om hiervan op een of andere manier kennis te nemen. De bovenstaande vaststellingen staven verder de beoordeling dat uw asielverklaringen niet geloofwaardig zijn.” Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde concrete vaststellingen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de grote steden van Pakistan te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat

de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van de sjiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten geïnterd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazaraminderheid in Quetta geïnterd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het vuren plaats aan

de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Vooreerst verklaarde u immers zelf dat u, in het geval u geen problemen zou kennen met de autoriteiten noch met LI, om het even waar in Pakistan zou kunnen gaan wonen. (CGVS 2, p.3) Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, een gezonde 32-jarige man, afkomstig bent uit een landbouwersfamilie die eigen gronden bezat en kon leven van de opbrengst ervan. Daarnaast hebt u ook werkervaring opgedaan in de winkel van uw oom (CGVS 2, p. 3). U stelde weliswaar dat u niet geschoold bent en enkel Pashtou spreekt, maar zoals eerder reeds werd opgemerkt, wordt de geloofwaardigheid van deze verklaringen ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen.

Gezien bovenstaande vaststellingen aangaande uw persoonlijke situatie en gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met de autoriteiten en met de taliban, zijn er in uw geval geen redenen waarom u niet in grote steden als Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet."

Ook uit de actuele informatie gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 26 januari 2017, zijnde de "EASO Country of Origin Information Report – Pakistan Security Situation" van juli 2016 blijkt dat er actueel voor burgers in de grote steden van Pakistan, die op een veilige manier toegankelijk zijn, geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het louter verwijzen naar en citeren uit een opiniestuk waaruit blijkt dat pashtouns gediscrimineerd worden in de mate dat zij geassocieerd worden met de taliban, terroristen of al-Qaeda volstaat niet om afbreuk te doen aan het voorgestelde vestigingsalternatief. Uit dit artikel blijkt geenszins dat er voor Pashtuns in de grote steden van Pakistan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Wat betreft de door verzoekende partij opgeworpen situatie van IDP's aanwezig in Pakistan, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoekende partij suggereren.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in mensonwaardige omstandigheden zal moeten leven. Verzoeker verklaarde zelf dat hij, in het geval hij geen problemen zou kennen met de autoriteiten noch met LI, om het even waar in Pakistan zou kunnen gaan wonen (gehoorverslag van 2 juli 2014, p.3). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij, een gezonde 32-jarige man, afkomstig uit een landbouwersfamilie die eigen gronden bezat en kon leven van de opbrengst ervan en werkervaring heeft opgedaan in de winkel van zijn oom (gehoorverslag van 2 juli 2014, p. 3). Er mag dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de grote steden van Pakistan over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF